

Studiul 13

19 martie - 25 martie

Înnoirea tuturor lucrurilor

Textul de memorat: „*El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țiipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.*” (Apocalipsa 21:4)

Foarte mulți oameni se întreabă de ce a apărut răul. Cheia răspunsului la această întrebare este libertatea, pentru că adevărata libertate, adevărata libertate morală implică riscul ca ființa liberă să aleagă răul.

Se ridică atunci o altă întrebare: De ce nu i-a distrus Dumnezeu imediat pe cei care au făcut răul, ca să ne cruțe pe noi, ceilalți, de urmările oribile ale răzvrătirii?

Răspunsul face trimitere directă la marea luptă. După cum vom vedea săptămâna aceasta, guvernarea lui Dumnezeu este transparentă și, deși căile Lui sunt misterioase, El va pune capăt marii lupte în așa mod încât renunțarea Sa la Sine, bunătatea, dreptatea, dragostea și Legea Sa să nu mai fie puse niciodată la îndoială.

El ne va pune la dispoziție o perioadă de o mie de ani pentru a primi răspunsuri despre soarta celor pierduți. Pentru restul întrebărilor, ne pune la dispoziție veșnicia. După revenirea Domnului Hristos, cei răscumparați vor domni împreună cu El timp de o mie de ani. De asemenea, vor avea un rol activ la judecată. Să examinăm împreună evenimentele finale ale marii lupte purtate de veacuri.

Duminică, 20 martie - Satana „legat” pentru o mie de ani

1. Citește Apocalipsa 20:1-3. Ce eveniment este descris aici și ce speranță ne insufflă el?

În Biblie, cuvântul „a lega” este utilizat cu mai multe sensuri. În sensul de bază, se referă la legarea unui întemnițat. De asemenea, termenul este utilizat pentru a descrie puterea asupra răului dată de Dumnezeu bisericii, devenind astfel un simbol al judecății.

Criminalii periculoși sunt legați atunci când sunt prinși. Totuși în Biblie vedem că unii oameni au fost legați deși nu au comis nicio crimă. Ioan Botezătorul a fost pus în lanțuri pentru că a denunțat faptele imorale ale Împăratului (Matei 14:3,4). Isus a fost legat în Ghetsimani (Ioan 18:12) și când a fost judecat (vers. 24). La rândul lor, Pavel (Faptele 21:33) și Petru (Faptele 12:6) au fost legați.

Isus a acordat foarte mult timp oamenilor pe care Satana îi ținea „legați”. El a eliberat un bărbat care era ținut legat de demoni, dar care nu putea fi imobilizat de oameni (Marcu 5:3,4). El a întâlnit-o într-o sinagogă pe femeia cu spinarea încovoiată (Luca 13:11,12,16) și a „dezlegat-o” de această infirmitate. De asemenea, l-a eliberat pe Lazăr din mormânt (Ioan 11:43,44). În toate aceste cazuri, Satana se lupta să-i țină pe oameni prizonieri suferinței, însă Domnul Isus rupe legăturile morții pentru a-i pune în libertate pe oamenii înrobiți de Satana.

La final, Satana însuși este legat și aruncat în întuneric (Apocalipsa 20:1-3). Este vorba despre perioada de o mie de ani de după revenirea Domnului Isus. Cei mântuiți vor fi atunci în cer, iar pe pământul pustiit nu vor mai exista oameni pe care Satana să-i ispitească și să-i conducă la rău.

Misiunea lui Isus de a-i elibera pe oameni a fost aceea de a le da putere asupra celui care îi ținea captivi. Satana nu are nicio putere asupra lui Hristos și asupra urmașilor Săi, fiindcă Hristos i-a eliberat.

„Cuvântul lui Dumnezeu”, observă Pavel, „nu este legat” (2 Timotei 2:9). Prin acest Cuvânt, Isus l-a redus la tăcere pe Satana (Matei 4:4,7,10), iar nouă ne este promisă aceeași putere de a ne împotrivi lui.

Ce făgăduințe legate de eliberarea din lanțurile răului poți revendica acum? Pe cine vezi în prezent prizonieri ai suferinței, ai viciului sau ai concepțiilor greșite? Ce poți face pentru asemenea persoane?

Luni, 21 martie - Răspunsuri la întrebarea „de ce?”

În primele versete din Geneza, pământul este descris ca fiind „pustiu și gol”. Ieremia preia această expresie (Ieremia 4:23) pentru a descrie starea pământului după distrugerea lui prin cele șapte plăgi și după revenirea lui Hristos. El adaugă că toate orașele „sunt nimicite înaintea Domnului” (vers. 26) și că „nu mai este niciun om” (vers. 25). Ioan precizează că Satana nu mai poate să înșele pe nimeni (Apocalipsa 20:3).

Efectele dramatice și universale ale revenirii lui Hristos pot explica scena descrisă aici, în Apocalipsa. În primul rând, Isus a promis că-i va lua pe urmașii Lui și-i va duce în locul pregătit de El (Ioan 14:1-3). Pavel adaugă că aceștia vor fi cei aflați atunci în viață și cei înviați din morți (1 Tesaloniceni 4:16,17). Ioan adaugă un alt detaliu: după prima înviere, care are loc la revenirea lui Isus, morții care nu au înviat vor rămâne în mormintele lor timp de o mie de ani (Apocalipsa 20:5).

2. Citește Apocalipsa 20:4. Ce eveniment este descris aici?

„Li s-a dat judecata” Vor putea cei mântuiți să judece pe baza informațiilor pe care le dețin în prezent? Nu. Ei vor avea ocazia de a primi răspuns la multele lor întrebări și de a-i judeca pe cei pierduți înainte ca aceștia să-și primească pedeapsa finală. „Împreună cu Hristos, ei îi judecă pe cei răi, raportând faptele lor la codul de legi, Biblia, și hotărând în dreptul fiecărui caz în funcție de faptele făcute în timpul vieții. Pedeapsa pe care cei nelegiuți trebuie să o suporte este măsurată după faptele lor și este scrisă în dreptul numelui lor în cartea morții” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, Editura Viață și Sănătate, ed. 2011, p. 463 (în orig., p. 661)

Când se vor deschide rapoartele, vom descoperi că Dumnezeu i-a chemat pe cei pierduți de nenumărate ori cu blândețe și dragoste, că a stăruit pe lângă ei cu răbdare și că, de tot atâtea ori, glasul Său, ca „un susur blând și subțire”, a fost înecat de zgomotul ademenitor al lucrurilor din lumea aceasta. El a așteptat în tăcere ocazia în care să fie recunoscut ca fiind Acela care a plătit prețul pentru ca ei să aibă viață, dar ei au ales moartea. Există în viața ta vreun lucru care te împiedică să auzi glasul Său? El te așteaptă cu răbdare. Alege viața!

Cum putem trăi cu întrebările la care nu avem încă răspuns? (Vezi 1 Corinteni 4:5)

Marti, 22 martie - Judecata finală

În timpurile biblice, existau două locuri unde se putea desfășura judecata: la poarta cetății sau în fața tronului împărațesc. Bătrânii se ocupau de chestiunile minore la poarta cetății. Împăratul se ocupa de cazurile importante și avea ultimul cuvânt în împărțirea dreptății. În Biblie, Dumnezeu este înfățișat ca Împărat al universului care garantează împlinirea dreptății (Apocalipsa 20:11-15).

3. Citește Apocalipsa 20:7-15. Ce semnifică evenimentele descrise aici?

Apocalipsa 20 descrie evenimentele din timpul celor o mie de ani. Prin urmare, judecata amintită aici are loc în acest interval de timp. Însă scena aceasta este diferită de scena din versetul 4, deoarece aici este un singur scaun de domnie, pe când acolo sunt mai multe. Ea nu are loc la începutul celor o mie de ani, ci la finalul lor, mai precis, după a doua înviere (vers. 5) și după ce Satana îi convinge pe cei nemântuiți să înconjoare cetatea sfântă (vers. 7-9). Atunci, deasupra cetății se va arăta tronul mare și alb al lui Dumnezeu. De față sunt toți oamenii care au trăit vreodată: unii sunt în cetate, iar alții afară. Acesta este timpul când, potrivit afirmațiilor lui Isus, unii Îl vor întreba pe Dumnezeu de ce nu au intrat în Împărăția cerurilor (Matei 7:22,23). Acesta este timpul când, potrivit declarației lui Pavel, genunchiul tuturor „celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ” se va pleca înaintea lui Isus și când „orice limbă” va mărturisi că „Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2:9-11).

Judecata nu are ca scop informarea lui Dumnezeu, pentru ca El știe deja totul. Scopul ei este ca toți să cunoască motivele hotărârilor luate de Dumnezeu. Fiecare om și fiecare înger vor putea spune atunci: „Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta” (Apocalipsa 16:5). Cei pierduți și cei mântuiți, dintre oameni și îngeri deopotrivă, vor fi convinși de dreptatea și de neprihănirea lui Dumnezeu.

Sfârșitul istoriei păcatului va fi distrugerea morții și a Locuinței morților, precum și a oricui „n-a fost găsit scris în cartea vieții” (Apocalipsa 20:14,15). Isus deține cheia morții și a Locuinței morților (Apocalipsa 1:18). Moartea și Locuința morților nu mai există. Cei pierduți nu sunt supuși chinurilor veșnice, cum susține doctrina populară, ci mor pentru totdeauna, încetează să mai existe.

Miercuri, 23 martie - Ceruri noi și un pământ nou

Păcatul este un fenomen străin în lumea noastră. El n-ar fi trebuit să existe. Pagubele pe care le-a produs sunt uriașe. Dar, după ce va fi înlăturat, totul va fi readus la starea de perfecțiune de la începuturi. Atunci se va încheia marea luptă.

4. Citește Apocalipsa 21:1,2,9,10; 22:1-3. Care sunt elementele cele mai importante în descrierea făcută de Ioan? Care este semnificația lor?

Când vorbește despre ceruri noi și despre un pământ nou, Ioan reia cele spuse de Petru: „Cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde” (2 Petru 3:10). Pământul nu are nevoie de o simplă renovare. Tot ce există aici va fi distrus. Dumnezeu va face toate lucrurile noi.

Ioan amintește la un moment dat că marea nu mai era (Apocalipsa 21:1). Când a scris cuvintele acestea, se afla întemnițat pe o insulă (Patmos), iar marea era pentru el o barieră. Chiar și astăzi, călătoria cu vaporul până la această insulă durează câteva ore. Pe Noul Pământ, nu ne va mai împiedica nimic să ne deplasăm liber și să ne întâlnim cu cei dragi.

Noul Ierusalim arată extraordinar de frumos. El este descris ca o cetate din timpurile biblice, pentru că Ioan atât cunoștea. Dar artiștii care o înfățișează apelând la arhitectura romană din primul secol îi fac un mare deserviciu, pentru că ea este cetatea „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:10).

Mintea noastră cu greu reușește să vizualizeze aceste imagini. Și totuși, cât de captivant este să cugetăm la ele! Cât de greu le putem da contur! Un lucru este însă foarte clar: dimensiunile gigantice ale cetății ne lasă să înțelegem că nu poate fi vorba de lipsă de spațiu. Este loc pentru toți.

Privește în jur la frumusețea naturii și la mesajul ei despre caracterul lui Dumnezeu, cu toate ravagiile produse de păcat. Care dintre lucrurile descrise de apostolul Ioan te atrage mai mult? De ce?

Joi, 24 martie - „El va șterge orice lacrimă...”

5. Citește Apocalipsa 21:3-5. Ce înseamnă faptul că Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii noștri?

Noi, oamenii, știm ce înseamnă să plângi. Și știm ce înseamnă să ștergi lacrimile din ochii cuiva: ca părinți, am șters lacrimile copiilor noștri; ca oameni, am șters lacrimile prietenilor noștri; ca soț sau soție, am șters lacrimile partenerului de viață.

Ne este greu să ne imaginăm lumea fără moarte, durere și țipăt. După căderea în păcat, suferința, sudoarea, lacrimile și moartea au ajuns lucruri obișnuite (Geneza 3:16-19). Dumnezeu ne-a asigurat însă că putem spera la o lume mai bună. El ne-a oferit garanții care să ne asigure că în curând ne va răscumpăra și ne va binecuvânta cu prezenta Sa.

La început, Dumnezeu ne-a dat făgăduința unui Răscumpărător (Geneza 3:15), apoi asigurarea prezentei Sale în tabernacul (Exodul 25:8); când a sosit vremea, Răscumpărătorul S-a întrupat și a locuit printre noi (Ioan 1:14) și, în final, va stabili tronul universului în mijlocul nostru (Apocalipsa 21:3). Multe versete biblice încearcă să prezinte pe scurt această asigurare, prin afirmații precum: „Eu voi fi Dumnezeul lor”, „voi veți fi poporul Meu” și „Eu voi locui în mijlocul vostru”. Iată un exemplu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu” (2 Corinteni 6:16).

Apocalipsa 21:3 descrie, în esență, punctul culminant al istoriei mântuirii, când Dumnezeu însuși ne va șterge lacrimile, iar durerea și tristețea vor dispărea.

Versetele acestea ne arată cât de aproape vom fi de Dumnezeu când vom fi în ceruri. Dar nu trebuie să așteptăm până atunci pentru a avea o relație apropiată cu El. Cum ne putem bucura chiar acum de o asemenea relație?

Vineri, 25 martie - Un gând de încheiere

Gândește-te la mileniu și la concepția noastră despre el. Nu avem multe detalii despre el, dar avem totuși suficiente. În primul rând, mileniul precede distrugerea finală a celor răi. În al doilea rând, este timpul în care cei mântuiți primesc răspuns la întrebările lor și participă la judecată: „Nu știți că sfinții vor judeca lumea?... Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?” (1 Corinteni 6:2,3); „Celor ce au șezut pe ele [pe scaunele de domnie] li s-a dat judecata” (Apocalipsa 20:4). Descoperim astfel un adevăr important: sentința finală pentru cei răzvrățiți va fi executată la sfârșitul mileniului, după ce sfinții vor înțelege motivele pentru care a fost luată această hotărâre și după ce vor participa la luarea acestei hotărâri.

Gândește-te ce ne spune aceasta despre caracterul lui Dumnezeu și despre modul Său de guvernare: înainte ca vreo ființă să primească pedeapsa veșnică, sfinții vor fi pe deplin edificați cu privire la justetea deciziei Sale în dreptul celor răi. Va fi dureros, fără îndoială. Dar, la încheiere, vom declara cu toții: „Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta” (Apocalipsa 16:5).

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Samuel 8-14

1. Ce i-a spus Domnul lui Samuel atunci când poporul cerea un împărat?
2. Cum a reacționat Saul când unii l-au disprețuit, după ce fusese ales împărat?
3. Când au înțeles israeliții că au păcătuit cerând un împărat?
4. Ce hotărâre nebunească ar fi adus la îndeplinire Saul dacă nu ar fi intervenit poporul?

Viața lui Iisus, capitolul 65

5. Ce înseamnă „a cădea pe Stâncă și a fi zdrobit”?